

tillade os at forholde os kritisk til de forslag, der kommer i forbindelse med talen om grønne afgifter.

Vi har den holdning, at specielt med en socialdemokratisk ledet regering føler vi, at der er et ret kraftigt behov for at se forslagene kritisk efter i sømmene og også tale med de folk, som forslagene kommer til at berøre.

Hvis man ser på grønne afgifter, så mener vi, der er tre afgørende forudsætninger, som skal gennemgås, når vi diskuterer grønne afgifter.

For det første, at de grønne afgifter ikke blot bruges som nye skatteobjekter, uden vi reelt mindsker andre skatter, for det vil jo betyde en forøgelse af det samlede skattetryk, vi har i Danmark, og det synes vi fra Fremskridtspartiets side i forvejen er alt for højt.

For det andet mener vi også, at vi skal se på miljøområdet i forhold til den verden, vi indgår i. Det vil sige, at det altså ikke nytter noget at løfte fanen så højt, at vi reelt flytter arbejdspladser fra Danmark til udlandet. Det forhold bliver regeringspartierne og SF og Enhedslisten også nødt til at forholde sig til.

For det tredje skal forslagene selvfølgelig, samtidig med at man ser på miljøhensynene, respektere de virksomheder, som skaber grundlaget for et økonomisk stærkt velfærdssamfund. Det er nogle forhold, som vi mener er helt generelle, og som alle burde kunne tilslutte sig, og som også burde være den grønne pil, kan man sige, når vi diskuterer grønne afgifter.

Så mere specifikt om det lovforslag, som hele debatten egentlig drejer sig om, nemlig L 180. Her er det Fremskridtspartiets holdning, at der er en lang række problemer med forslaget, som gør, at vi under ingen omstændigheder kan acceptere forslaget, som det foreligger.

En del af de ting, som jeg vil fremføre specifikt om forslaget, har været nævnt, men for god ordens skyld skal jeg alligevel nævne dem her i min ordførertale.

For det første har det været nævnt, at vi i forvejen har megen regulering inden for de her områder. Specielt diskussionen omkring substitution, hvor der ligger et krav om, at man skal benytte andre midler, hvor det er muligt, har medført, at der er sket ca. en halvering af forbruget af klorerede opløsningsmidler inden for de seneste fem år. Det vil sige, at der primært nu bruges de midler, når der ikke er mulighed for alternativer. Derfor er det også sådan, som jeg også tidligere har været inde på, at det her for en del virksomheder vil føles som en regulær ekstra beskatning.

Der er også et problem med forslaget, når det drejer sig om de lukkede systemer, som det også tidligere har været nævnt heroppe fra, hvor der reelt ikke kan påvises nogen som helst miljøska- de som følge af brugen af opløsningsmidlerne, fordi det foregår i et lukket system. Det vil sige, at her taler man ikke om en afgift på en miljøbelastning, her taler man om en afgift på et forbrug, som ikke nødvendigvis belaster miljøet. Det synes vi også står i skærende kontrast til en del af de bemærkninger, som har været fremsat i debatten indtil nu.

For det tredje er der en lang række administrative uhensigtsmæssigheder ved forslaget, som vi vil komme tilbage til mere konkret i udvalgsarbejdet. Nogle af de ting har været nævnt tidligere, men det er også et område, hvor man bliver nødt til at tage stilling til indholdet i lovforslaget i stedet for altid at diskutere de overordnede hensyn.

Der er en del ting i det her lovforslag, som vi mener vil kunne gøres mere hensigtsmæssigt administrativt over for virksomhederne, så når der nu er et stort politisk flertal for at gennemføre de her ting, synes vi i hvert fald, at man i udvalgsarbejdet seriøst burde se på, hvordan det kunne laves mest hensigtsmæssigt for virksomhederne, og der er altså nogle ideer, som kunne gøre det mere hensigtsmæssigt, end lovforslaget har lagt op til.

Så alt i alt kan vi ikke støtte forslaget, men vi vil i udvalgsarbejdet alligevel prøve at påpege de urimeligheder, som vi mener der er i forslaget, og håber så, at nogle af vores tanker vinder gehør hos de partier, der ønsker det her forslag vedtaget.

(Kort bemærkning).

Peter Duetoft (CD):

Jeg ved ikke, om hr. Thulesen Dahl kan sin partihistorie; ellers skal jeg minde hr. Thulesen Dahl lidt om den.

Der var engang, hvor ingen partier herinde ville stemme sammen med Fremskridtspartiet undtagen ét, nemlig CD. Vi var faktisk dem, der sagde, at man skulle betragte Fremskridtspartiet som et parti ligesom alle andre.

Samme holdning har vi faktisk over for både SF og Enhedslisten, nemlig den holdning, at hvis Enhedslisten og SF eller Fremskridtspartiet vil stemme for et forslag, som CD er for, hvorfor i alverden skulle vi så stemme imod det forslag, bare fordi der er andre, der stemmer for det?